

Het boek Joël en de Laodiceaanse Zevendedagsadventistische Kerk - Nummer Acht

Jeff Pippenger
2025-12-09

Nummer Acht

Wie zal Hij kennis leren, en wie zal Hij de leer doen verstaan? Hen die van de melk gespeend zijn, en van de borsten afgetrokken.

Want voorschrift moet zijn op voorschrift, voorschrift op voorschrift; regel op regel, regel op regel; hier een weinig, en daar een weinig. Want met hakkelende lippen en in een andere tong zal Hij tot dit volk spreken. Tot wie Hij gezegd heeft: Dit is de rust, waarmee gij de vermoeide tot rust moogt brengen; en dit is de verkwikking; toch hebben zij niet willen horen.

Maar het woord des HEEREN was hun: gebod op gebod, gebod op gebod; regel op regel, regel op regel; hier een weinig, daar een weinig; opdat zij zouden heengaan en achterwaarts vallen, verbreideld worden, verstrikt raken en gevangen worden.

Daarom, hoort het woord des Heeren, gij spotters, die heerst over dit volk dat in Jeruzalem is. Omdat gij hebt gezegd: Wij hebben een verbond met de dood gesloten, en met het dodenrijk zijn wij tot een overeenkomst gekomen; wanneer de overvloeiende gesel zal doortrekken, zal zij tot ons niet komen; want wij hebben de leugen tot onze toevlucht gemaakt, en onder valsheid hebben wij ons verborgen: daarom, zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik leg in Sion een steen ten grondslag, een beproefde steen, een kostelijke hoeksteen, een vast fundament; wie gelooft, zal niet haasten. Ook zal Ik het recht tot richtsnoer stellen en de gerechtigheid tot paslood; en de hagen zal de toevlucht der leugen wegvagen, en de wateren zullen de schuilplaats overstromen. En uw verbond met de dood zal tenietgedaan worden, en uw overeenkomst met het dodenrijk zal niet standhouden; wanneer de overvloeiende gesel zal doortrekken, dan zult gij daardoor vertrapt worden. Jesaja 28:9–18.

De spottende mannen die over Jeruzalem regeren, zijn de leiders van de Laodiceese Kerk der Zevende-dags Adventisten, die Jesaja enkele verzen eerder aanduidde als de „dronkaards van Efraïm” en „de kroon der hoogmoed”. Met Pinksteren antwoordde Petrus aan hen die beweerden dat de boodschap door dronken mannen werd verkondigd. De tijdsperiode van de late regen draait om een ware en een valse boodschap van de late regen. Een boodschap van de Heer brengt altijd twee klassen van aanbidders voort, en beide klassen drinken wijn. De geheiligde boodschap, of geheiligde wijn, is wat in Joël van de mond van de ontrouwen is afgesneden.

Ontwaakt, gij dronkaards, en weent; en huil, al gij wijndrinkers, vanwege de jonge wijn; want hij is van uw mond afgesneden. Joël 1:5.

In Joël hoofdstuk één worden de goddeloze landlieden van de wijngaard, die de Laodiceense Kerk van de Zevende-dags Adventisten vertegenwoordigen, veroordeeld en geoordeeld in verband met het feit dat de „nieuwe wijn” van hun mond is „afgesneden”. God heeft de uitstorting van Gods Geest in de late regen, zoals voorgesteld door de „spijs- en drankoffers”, van de goddeloze, dronken landlieden afgesneden of ingehouden.

Het spijsoffer en het drankoffer zijn van het huis des HEEREN afgesneden; de priesters, de dienaren des HEEREN, treuren. Het veld is verwoest, het land treurt; want het koren is verwoest, de most is verdroogd, de olie kwijnt weg. Schaamt u, gij akkerlieden; huilt, gij wijngaardeniers, over de tarwe en over de gerst; want de oogst van het veld is vergaan. De wijnstok is verdroogd en de vijgenboom kwijnt weg; ook de granaatappelboom, de palmboom en de appelboom, ja, al de bomen van het veld, zijn verdord; want de vreugde is verdord van de mensenkinderen. Omgordt u en bedrijft rouw, gij priesters; huilt, gij dienaren van het altaar; komt, vernacht in zak en as, gij dienaren van mijn God; want het spijsoffer en het drankoffer zijn aan het huis van uw God onthouden. Heiligt een vasten, roept een plechtige samenkomst uit, verzamelt de oudsten en alle inwoners des lands in het huis van den HEERE, uw God, en roept tot den HEERE: Ach, die dag! want de dag des HEEREN is nabij, en hij zal komen als een verwoesting van den Almachtige. Is de spijs niet voor onze ogen afgesneden, ja, vreugde en blijdschap uit het huis van onze God? Joël 1:9–16.

Wanneer Jesaja's „dronkaards van Efraïm” in Joël „ontwaken”, zijn de omstandigheden waartoe zij ontwaken de boodschap van de late regen — voorgesteld als „nieuwe wijn”. Deze is onthouden aan Gods uitverkoren verbondsvolk. „Koren” in de passage is een algemene aanduiding voor graan, en het Woord van God is het Brood des Hemels en in de passage is het „verwoest”.

De „nieuwe wijn” is de boodschap van de tegenwoordige waarheid die op 9/11 arriveerde. De „nieuwe wijn is opgedroogd” en „afgesneden”, want de „nieuwe wijn” wordt alleen erkend door hen die terugkeren naar Jeremia's „oude” paden, want een „nieuwe” boodschap is altijd in overeenstemming met de „oude” boodschap. Het woord dat met „opgedroogd” is vertaald, betekent in het Hebreeuws „beschaamd zijn”.

Zij die „beschaamd” zijn, vormen een hoofdonderwerp van Joël en de profeten. De dronkaards van Efraïm schamen zich voor hun valse boodschap van de late regen, die vaak een boodschap van 'vrede en veiligheid' wordt genoemd. De drie symbolen van koren, nieuwe wijn en olie vertegenwoordigen de boodschap van de late regen. De late regen wordt ook voorgesteld als de uitstorting van de Heilige Geest.

Het werk van de Heilige Geest is te overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel, en wel in precies die volgorde. Het Woord van God overtuigt van zonde en wordt voorgesteld door „koren”. Het bezit van de „nieuwe wijn” kenmerkt hen die in het bezit zijn van de Heilige Geest, Die wordt voorgesteld door „regen” en ook door „wijn”, want zowel „regen” als „wijn” kunnen gemakkelijk worden aangetoond als een boodschap of leer.

Niettemin zeg Ik u de waarheid: Het is nuttig voor u dat Ik wegga; want indien Ik niet wegga, zal de Trooster niet tot u komen; maar indien Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden. En wanneer

Hij gekomen is, zal Hij de wereld overtuigen van zonde, en van gerechtigheid, en van oordeel: van zonde, omdat zij niet in Mij geloven; van gerechtigheid, omdat Ik heenga tot Mijn Vader, en gij Mij niet meer ziet; van oordeel, omdat de overste dezer wereld geoordeeld is. Nog veel heb Ik u te zeggen, maar gij kunt het thans niet dragen. Maar wanneer Die gekomen zal zijn, namelijk de Geest der waarheid, zal Hij u in al de waarheid leiden; want Hij zal niet uit Zichzelf spreken, maar al wat Hij zal horen, zal Hij spreken; en Hij zal u de toekomstige dingen verkondigen. Johannes 16:7–13.

Joëls „koren” is het Woord van God, dat van „zonde” overtuigt. „Gerechtigheid” wordt geopenbaard door hen die hun menselijkheid met de goddelijkheid hebben verbonden door middel van de tegenwoordige-waarheidsboodschap, voorgesteld als „nieuwe” (tegenwoordige-waarheids-) „wijn” (boodschap). De „olie” is het symbool van het „oordeel”, want het „oordeel” is gebaseerd op de vraag of degenen die geoordeeld worden „olie” hebben. Joëls koren, nieuwe wijn en olie is de overtuiging van zonde, gerechtigheid en oordeel. Alle elementen van het werk van de Heilige Geest in verband met de uitstorting van de late regen vormen samen de waarheden die het Laodicese adventisme op de proef moeten stellen, beginnend op 11/9, wanneer Joël hun gebiedt: „Ontwaakt!”

De drie symbolen van de boodschap van de late regen lopen parallel met de boodschappen van de drie engelen van Openbaring veertien, en de „landlieden” moeten „beschaamd” worden en de „wijngaardeniers” moeten „weeklagen”. In Joël zal Gods volk nooit beschaamd worden.

En gij zult weten dat Ik in het midden van Israël ben, en dat Ik de HEERE, uw God, ben, en niemand anders; en Mijn volk zal nimmer beschaamd worden. Joël 2:27.

De landbouwers en wijnbouwers staan beschaamd en jammeren, omdat de valse boodschap van de late regen die zij verkondigen, machteloos is om leven voort te brengen in de wijngaard die hun was toevertrouwd om te verzorgen. Het adventisme weet uit zijn profetes dat het geroepen was om de ervaring van de late regen te vervullen, maar de vruchten van de velden zijn verdord. Zij zijn beschaamd en wenen, in het bijzonder „om de tarwe en om de gerst”. Het offer van de eerstelingsgarve van de „gerst” op de dag van Christus’ opstanding markeerde het begin van het pinksterseizoen, dat met het offer van de eerstelingen van de „tarwe” op Pinksteren ten einde kwam. De dronkaards van Efraïm zijn beschaamd, omdat zij zich aan de verkeerde zijde van het pinksterseizoen bevinden, dat zich herhaalt van 11 september tot aan de zondagswet, wanneer de late regen valt.

“Velen hebben in grote mate nagelaten de vroege regen te ontvangen. Zij hebben niet alle zegeningen verkregen die God aldus voor hen heeft bereid. Zij verwachten dat het gebrek door de late regen zal worden aangevuld. Wanneer de rijkste overvloed van genade zal worden geschonken, zijn zij voornemens hun harten te openen om die te ontvangen. Zij begaan een verschrikkelijke vergissing. Het werk dat God in het menselijk hart is begonnen door Zijn licht en kennis te schenken, moet voortdurend voortgang vinden. Ieder mens moet zijn eigen noodzaak beseffen. Het hart moet worden geledigd van elke verontreiniging en gereinigd tot inwoning van de Geest. Door de belijdenis en het verzaken van de zonde, door ernstig gebed en toewijding van zichzelf aan God, bereidden de eerste discipelen zich voor op de uitstorting

van de Heilige Geest op de Pinksterdag. Hetzelfde werk, slechts in grotere mate, moet nu worden verricht. Toen hoefde het menselijke werktuig slechts om de zegen te vragen en te wachten tot de Heere het werk met betrekking tot hem zou volmaken. God is het Die het werk is begonnen, en Hij zal Zijn werk voleindigen en de mens volkomen maken in Jezus Christus. Maar de genade die door de vroege regen wordt voorgesteld, mag geenszins worden veronachtzaamd. Alleen zij die wandelen overeenkomstig het licht dat zij hebben, zullen groter licht ontvangen. Tenzij wij dagelijks voortgaan in de openbaring van de werkzame christelijke deugden, zullen wij de manifestaties van de Heilige Geest in de late regen niet herkennen. Deze kan neervallen op harten overal om ons heen, maar wij zullen haar niet onderscheiden of ontvangen.” Testimonies to Ministers, 506, 507.

In de context van de lijn die Zuster White het „Pinksterseizoen” noemt, was de „vroege regen” Christus die op de discipelen blies nadat Hij was neergedaald van Zijn hemelse samenkomst nadat Hij was opgestaan. De „late regen” in deze context was Pinksteren. Aan de alfa van het Pinksterseizoen werden enkele druppels op de discipelen geblazen, en aan de omega spraken de discipelen op wie geblazen was met tongen van vuur tot de gehele wereld. Een manifestatie van de Heilige Geest aan het begin en aan het einde. Godheid die de Heilige Geest aan de mensheid overbrengt door middel van een boodschap aan het begin, en Godheid en mensheid verenigd, zoals voorgesteld door tongen (mensheid) en vuur (Godheid), die aan het einde de Heilige Geest aan de mensheid overbrengen door middel van een boodschap. Het eerstelingenoffer van gerst aan het begin stemt overeen met Christus’ opstanding, en de twee broden van tarwe bij het Pinksterse eerstelingenoffer stemmen overeen met Pinksteren.

Die twee broden zijn het enige offer waarin zuurdeeg voorkwam, een symbool van zonde. De broden waren gebakken en stelden aldus de verwijdering van de zonde voor, terwijl zij de waarheid handhaafden dat de twee beweegbroden die de honderd vierenveertigduizend vertegenwoordigden, mannen en vrouwen waren die zondaars waren geweest en van die zonden gezuiverd waren door de Boodschapper van het Verbond in Maleachi, hoofdstuk drie. Aldus stelde de alfa van het pinksterseizoen het Brood des Hemels voor dat Zijn discipelen onderwees, en de omega van dat seizoen had diezelfde discipelen gesymboliseerd als twee broden die ten hemel werden opgeheven. Zo verenigen zich het symbool van goddelijkheid en menselijkheid van de vuurtongen en het opheffen van het beweegoffer, dat als type diende van de discipelen die de boodschap naar de wereld brachten, om aan te duiden dat de honderd vierenveertigduizend als een offer moeten worden opgeheven dat Jezus Christus volmaakt vertegenwoordigt, en Jezus Christus vertegenwoordigt dat goddelijkheid verenigd met menselijkheid niet zondigt.

Het is „een verschrikkelijke vergissing” na te laten „de vroege regen te ontvangen”, terwijl men verwacht „dat het gemis” van „al de zegeningen die God” met de „vroege regen” „heeft verschafft”, „door de late regen zal worden aangevuld”. De vroege regen is Jeremia’s „oude paden”, die op 9/11 werden aangewezen als de weg waarop men moest wandelen. Het is „een verschrikkelijke vergissing” en tevens een krachtige dwaling die mensen ertoe brengt te menen dat zij een boodschap van de late regen hebben die op een rots is gebouwd, om vervolgens te ontdekken dat hun boodschap op zand was gebouwd.

Petrus schaamde zich niet om in zijn voorstelling van de honderdvierenveertigduizend gedurende de tijdsperiode van de late regen rechtstreeks uit te leggen wie wel en wie niet dronken was. Alle profeten spreken over de laatste dagen, en Joël duidt de „dronkaards van Efraïm” aan die ontwaken en geconfronteerd worden met duidelijk bewijs dat het voorrecht om het volk te zijn dat onder de kracht van de late regen de luide roep van de derde engel zou verkondigen, voorgoed is weggenomen. De honderdvierenveertigduizend worden gedurende de tijdsperiode van de late regen ontwikkeld en verzegeld, vanaf 9/11 tot aan de zondagswet. Zij zijn het die het Lam volgen, waar Het ook heengaat.

Petrus op Pinksteren vertegenwoordigt diegenen die de boodschap van de late regen verkondigen, welke hij baseert op het boek Joël. De Joden, aan wie gedurende hun gehele geschiedenis de verantwoordelijkheid was gegeven om Pinksteren te onderhouden, werden door Petrus ervan op de hoogte gebracht dat het Pinksteren waarop al de voorafgaande Pinksterfeesten vooruitwezen, nu in vervulling ging. De Joden waren, evenals de dronkaards van Efraïm, zo bedwelmd door de wijn van Babylon dat zij Petrus en de elf ervan beschuldigden dronken te zijn, terwijl dezen de boodschap van de late regen uiteenzetten in de context van het boek Joël. Wanneer de dronkaards van Efraïm in vers vijf van het eerste hoofdstuk van Joël „ontwaken”, worden zij geconfronteerd met het beproevingsproces van de late regen, waarin twee klassen worden gevormd. In het beproevingsproces erkent de ene klasse de boodschap van de late regen en de andere klasse niet.

„Wij moeten niet wachten op de late regen. Deze komt over allen die de dauw en de regenbuien van genade die op ons neervallen, zullen herkennen en zich toe-eigenen. Wanneer wij de brokstukken van licht bijeenrapen, wanneer wij de gewisse weldadigheden van God waarderen, Die er behagen in schept dat wij op Hem vertrouwen, dan zal iedere belofte worden vervuld. ‘Want gelijk de aarde haar gewas voortbrengt, en gelijk een hof hetgeen daarin gezaaid is doet uitspruiten; also zal de Heere HEERE gerechtigheid en lof doen uitspruiten voor al de volken.’ Jesaja 61:11. De gehele aarde moet vervuld worden met de heerlijkheid van God.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, deel 7, 984.

‘Herkennen’ betekent ‘kennis terugroepen of herwinnen’, want de boodschap van de late regen wordt herkend aan de heilige geschiedenissen uit het verleden die de geschiedenis van de late regen illustreren. De geschiedenis van Petrus met Pinksteren werd geplaatst binnen de historische structuur die door Joël werd uiteengezet. Joëls kader, samen met de vervulling ervan door Petrus, verschaft twee getuigen van de geschiedenis van de Middernachtsroep van 1844. Deze drie getuigen (en anderen) dienen te worden ‘herkend’ als illustraties van de geschiedenis, de setting en de boodschap van de late regen.

Toen Christus op de discipelen blies nadat Hij was opgevaren en vervolgens was teruggekeerd, was dat als „enkele druppels” vóór de grote uitstorting met Pinksteren. Aan het begin en aan het einde was er een manifestatie van de uitstorting van de Heilige Geest. De enkele druppels van Christus naar Zijn discipelen zijn de alfa van het pinksterseizoen, dat eindigt met de omega en de uitstorting van de boodschap van de discipelen aan de wereld. De alfa wordt gemarkeerd door het eerstelingenoffer van gerst en eindigt met het eerstelingenoffer van tarwe. Het begin van de late regen werd gemarkeerd door het neerhalen van de grote gebouwen van New York City op 11

september. Het markeert het begin van de geschiedenis die leidt tot de zondagswet. 11 september wordt voorgesteld door het eerstelingenoffer van gerst en de zondagswet door het eerstelingenoffer van tarwe.

De dronkaards van Efraïm worden gewekt tot de werkelijkheid dat hun koninkrijk van hen zou worden weggenomen en aan een volk gegeven zou worden dat de passende vruchten zou voortbrengen. Joël zet de ongehoorzaamheid van de dronkaards uiteen door erop te wijzen dat het “spijs-” en “drankoffer” van het huis des HEEREN is afgesneden en dat de “most” van hun mond is afgesneden. De “most” is in het Hebreeuws vers uitgeperst sap, maar de “wijn” die de dronkaards in vers vijf drinken, is gegist sap. Twee soorten wijn, die de leer voorstellen, en in de context van Joël is die leer de boodschap van de late regen. De dronkaards van Efraïm hebben gegist sap gedronken, en zij zijn “afgesneden” van het “nieuwe”, vers uitgeperste sap. Twee soorten wijn stellen twee boodschappen van de late regen voor, en de dronkaards zijn “afgesneden” van de zuivere boodschap. Het Hebreeuwse woord dat met “afgesneden” is vertaald, is gegrond op de oude verbondspraktijk waarbij dieren werden doorsneden en men tussen de delen doorging. “Afgesneden” te worden betekent verworpen te zijn als Gods verbondsvolk.

Het boek Joël duidt Gods volk in de laatste dagen aan, beginnend met de Millerieten, die tevoorschijn werden gebracht als gevolg van het ontzegelen van het boek Daniël in 1798, en eindigend met de honderdvierenveertigduizend, die tevoorschijn worden gebracht als gevolg van het ontzegelen van het boek Daniël in 1989. In het begin werd de uitstorting van de Heilige Geest voorgesteld door de periode vanaf de kampbijeenkomst te Exeter tot aan de teleurstelling van 22 oktober 1844. Die geschiedenis vervulde de gelijkenis van de tien maagden van Matteüs vijftientig, die in de geschiedenis van de honderdvierenveertigduizend tot op de letter wordt herhaald.

„De gelijkenis van de tien maagden in Matteüs 25 beeldt eveneens de ervaring van het adventvolk uit.” *The Great Controversy*, 393.

„Ik word dikwijls verwezen naar de gelijkenis van de tien maagden, van wie er vijf wijs waren en vijf dwaas. Deze gelijkenis is en zal tot op de letter vervuld worden, want zij heeft een bijzondere toepassing op deze tijd en is, evenals de boodschap van de derde engel, vervuld en zal tot aan het einde van de tijd tegenwoordige waarheid blijven.” *Review and Herald*, 19 augustus 1890.

„Er is een wereld die neerligt in goddeloosheid, in misleiding en in waan, in de schaduw van de dood zelf,—slapend, slapend. Wie gevoelen zielewee om hen te wekken? Welke stem kan hen bereiken? Mijn gedachten worden gevoerd naar de toekomst, wanneer het sein zal worden gegeven: ‘Zie, de Bruidegom komt; gaat uit Hem tegemoet.’ Maar sommigen zullen hebben getalmd met het verkrijgen van de olie om hun lampen bij te vullen, en te laat zullen zij ontdekken dat het karakter, dat door de olie wordt voorgesteld, niet overdraagbaar is. Die olie is de gerechtigheid van Christus. Zij stelt het karakter voor, en karakter is niet overdraagbaar. Geen mens kan het voor een ander verwerven. Ieder moet voor zichzelf een karakter verkrijgen dat gezuiverd is van elke smet der zonde.” *Bible Echo*, 4 mei 1896.

Wie „voelen de zieleangst om” „een wereld die in het boze ligt te doen ontwaken?” Joël beantwoordt de vraag:

En het zal geschieden dat ieder die de naam des Heren zal aanroepen, behouden zal worden; want op de berg Sion en in Jeruzalem zal ontkoming zijn, zoals de Here heeft gezegd, en onder het overblijfsel dat de Here zal roepen. Joël 2:32.

Wij zullen deze dingen in het volgende artikel voortzetten.

“Laat in de namiddag van de dag van de opstanding waren twee van de discipelen op weg naar Emmaüs, een stadje op acht mijl afstand van Jeruzalem. Deze discipelen hadden geen vooraanstaande plaats gehad in het werk van Christus, maar zij waren oprechte gelovigen in Hem. Zij waren naar de stad gekomen om het Pascha te vieren, en waren ten zeerste in verwarring gebracht door de gebeurtenissen die kort tevoren hadden plaatsgevonden. Zij hadden het nieuws van die morgen vernomen aangaande het wegnemen van het lichaam van Christus uit het graf, en ook het bericht van de vrouwen die de engelen hadden gezien en Jezus hadden ontmoet. Nu keerden zij naar hun huizen terug om te overdenken en te bidden. Bedroefd vervolgden zij hun avondwandeling en spraken samen over de taferelen van het verhoor en de kruisiging. Nooit tevoren waren zij zo volkomen terneergeslagen geweest. Zonder hoop en zonder geloof wandelden zij in de schaduw van het kruis.”

„Zij waren nog niet ver op hun reis gevorderd, toen een vreemdeling zich bij hen voegde; maar zij waren zo verdiept in hun somberheid en teleurstelling, dat zij hem niet nauwkeurig opnamen. Zij zetten hun gesprek voort en gaven uitdrukking aan de gedachten van hun hart. Zij overlegden over de lessen die Christus had gegeven, welke zij niet schenen te kunnen begrijpen. Terwijl zij spraken over de gebeurtenissen die hadden plaatsgevonden, verlangde Jezus ernaar hen te vertroosten. Hij had hun verdriet gezien; Hij begreep de tegenstrijdige, verwarrende gedachten die in hun geest de vraag opriepen: Kan deze Mens, die Zichzelf zó diep heeft laten vernederen, de Christus zijn? Hun verdriet kon niet worden ingehouden, en zij weenden. Jezus wist dat hun harten in liefde aan Hem verbonden waren, en Hij verlangde ernaar hun tranen af te wissen en hen te vervullen met vreugde en blijdschap. Maar eerst moest Hij hun lessen geven die zij nooit zouden vergeten.

“Hij zei tot hen: Wat zijn dit voor gesprekken die gij al wandelende met elkander voert, en waarom zijt gij bedroefd? En de een van hen, wiens naam Kleopas was, antwoordde en zei tot Hem: Zijt Gij alleen een vreemdeling in Jeruzalem, en weet Gij niet wat daar in deze dagen is voorgevallen?’ Zij vertelden Hem van hun teleurstelling ten aanzien van hun Meester, ‘die een profeet was, machtig in daad en woord voor God en al het volk;’ maar, zo zeiden zij, ‘de overpriesters en onze oversten hebben Hem overgeleverd om ter dood veroordeeld te worden, en hebben Hem gekruisigd.’ Met harten, smartelijk getroffen door teleurstelling, en met bevende lippen voegden zij eraan toe: ‘En wij hoopten dat Hij het was die Israël verlossen zou; en bovendien, het is heden de derde dag sinds deze dingen zijn geschied.’”

Vreemd dat de discipelen zich de woorden van Christus niet herinnerden en niet inzagen dat Hij de gebeurtenissen die hadden plaatsgevonden, had voorgezegd! Zij beseften niet dat het laatste deel van Zijn openbaring even zeker vervuld zou worden als het eerste deel, namelijk

dat Hij op de derde dag weer zou opstaan. Dit was het deel dat zij zich hadden moeten herinneren. De priesters en oversten vergaten dit niet. Op de dag „die volgde op de dag der voorbereiding, kwamen de overpriesters en de Farizeeën bijeen bij Pilatus, en zeiden: Heer, wij herinneren ons dat die verleider, toen Hij nog leefde, gezegd heeft: Na drie dagen zal Ik weer opstaan.” Mattheüs 27:62, 63. Maar de discipelen herinnerden zich deze woorden niet.

“Toen zei Hij tot hen: O dwazen en tragen van hart om te geloven al wat de profeten gesproken hebben; moest de Christus dit niet lijden en zó in Zijn heerlijkheid ingaan?’ De discipelen vroegen zich af wie deze vreemdeling toch kon zijn, dat Hij tot in hun diepste ziel wist door te dringen en sprak met zulk een ernst, tederheid en medeleven, en met zulk een vol hoop. Voor het eerst sinds Christus’ verraad begonnen zij hoop te voelen. Dikwijls keken zij hun metgezel aandachtig aan en dachten dat Zijn woorden precies de woorden waren die Christus zou hebben gesproken. Zij werden met verbazing vervuld, en hun harten begonnen te kloppen van blijde verwachting.

‘Beginnend bij Mozes, het ware Alfa van de bijbelse geschiedenis, legde Christus in al de Schriften uit wat op Hem betrekking had. Indien Hij Zich eerst aan hen bekendgemaakt had, zouden hun harten verzadigd zijn geweest. In de volheid van hun blijdschap zouden zij naar niets meer hebben verlangd. Maar het was noodzakelijk dat zij het getuigenis zouden verstaan dat de typen en profetieën van het Oude Testament van Hem aflegden. Dáárop moest hun geloof gegrondvest zijn. Christus verrichtte geen wonder om hen te overtuigen, maar het was Zijn eerste werk de Schriften te verklaren. Zij hadden Zijn dood beschouwd als de ondergang van al hun verwachtingen. Nu toonde Hij uit de profeten aan dat juist dit het krachtigste bewijs voor hun geloof was.’

“Bij het onderwijzen van deze discipelen toonde Jezus het belang van het Oude Testament als een getuigenis van Zijn zending. Velen die zich thans christenen noemen, verwerpen het Oude Testament en beweren dat het nergens meer toe dient. Maar zó leert Christus niet. Zo hoog achtte Hij het, dat Hij eens zei: ‘Indien zij naar Mozes en de profeten niet luisteren, zullen zij zich ook niet laten overtuigen, al stond iemand uit de doden op.’ Lukas 16:31.

„Het is de stem van Christus die spreekt door patriarchen en profeten, vanaf de dagen van Adam tot aan de slottonelen van de tijd. De Heiland wordt in het Oude Testament even duidelijk geopenbaard als in het Nieuwe. Het is het licht uit het profetische verleden dat het leven van Christus en de leringen van het Nieuwe Testament met helderheid en schoonheid doet uitkomen. De wonderen van Christus zijn een bewijs van Zijn goddelijkheid; maar een sterker bewijs dat Hij de Verlosser van de wereld is, wordt gevonden in de vergelijking van de profetieën van het Oude Testament met de geschiedenis van het Nieuwe.

„Redenerend vanuit de profetie gaf Christus Zijn discipelen een juist begrip van wat Hij in de mensheid zou zijn. Hun verwachting van een Messias die Zijn troon en koninklijke macht zou innemen overeenkomstig de begeerten van mensen, was misleidend geweest. Zij zou een juist verstaan van Zijn afdaling van de hoogste tot de laagste positie die ingenomen kon worden, belemmeren. Christus verlangde dat de denkbeelden van Zijn discipelen in elk opzicht zuiver en waar zouden zijn. Zij moesten, voor zover mogelijk, begrijpen wat betrekking had op de beker van het lijden die Hem was toebedeeld. Hij toonde hun dat de ontzettende strijd, die zij

nog niet konden begrijpen, de vervulling was van het verbond dat gesloten was vóór de grondlegging van de wereld. Christus moest sterven, zoals iedere overtreder van de wet moet sterven indien hij in de zonde volhardt. Dit alles moest geschieden, maar het zou niet eindigen in nederlaag, doch in heerlijke, eeuwige overwinning. Jezus zei hun dat iedere inspanning moest worden geleverd om de wereld van de zonde te redden. Zijn volgelingen moesten leven zoals Hij leefde en werken zoals Hij werkte, met intense, volhardende inspanning.

“Zo sprak Christus tot Zijn discipelen en opende hun verstand, opdat zij de Schriften zouden verstaan. De discipelen waren vermoeid, maar het gesprek verslaptte niet. Woorden van leven en verzekering vloeiden van de lippen van de Heiland. Maar nog waren hun ogen gehouden. Terwijl Hij hun vertelde van de ondergang van Jeruzalem, zagen zij de ten dode opgeschreven stad wenend aan. Maar nog vermoedden zij nauwelijks wie hun reisgezel was. Zij dachten niet dat het onderwerp van hun gesprek aan hun zijde wandelde; want Christus sprak over Zichzelf alsof Hij een ander persoon was. Zij meenden dat Hij een van hen was geweest die het grote feest hadden bijgewoond en die nu naar zijn huis terugkeerde. Hij liep even behoedzaam als zij over de ruwe stenen en hield nu en dan met hen stil om een weinig te rusten. Zo gingen zij voort langs de bergweg, terwijl Hij die weldra Zijn plaats aan Gods rechterhand zou innemen, en die kon zeggen: ‘Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde,’ naast hen wandelde. Mattheüs 28:18.

“Tijdens de reis was de zon ondergegaan, en voordat de reizigers hun rustplaats bereikten, hadden de arbeiders op het veld hun werk reeds verlaten. Toen de discipelen op het punt stonden hun woning binnen te gaan, deed de vreemdeling alsof Hij Zijn reis zou voortzetten. Maar de discipelen voelden zich tot Hem aangetrokken. Hun zielen hongerden ernaar meer van Hem te horen. ‘Blijf bij ons,’ zeiden zij. Hij scheen de uitnodiging niet aan te nemen, maar zij drongen bij Hem aan met de woorden: ‘Het is tegen de avond, en de dag is reeds ver gevorderd.’ Christus gaf aan dit dringend verzoek gehoor en ‘ging binnen om bij hen te blijven.’”

“Indien de discipelen niet hadden aangedrongen op hun uitnodiging, zouden zij niet geweten hebben dat hun reisgenoot de opgestane Heer was. Christus dringt Zich nooit aan iemand op. Hij bekommert Zich om hen die Hem nodig hebben. Graag zal Hij het nederigste huis binnengaan en het geringste hart verblijden. Maar indien mensen te onverschillig zijn om aan de hemelse Gast te denken of Hem te vragen bij hen te blijven, gaat Hij verder. Zo lijden velen groot verlies. Zij kennen Christus niet meer dan de discipelen Hem kenden toen Hij onderweg met hen wandelde.

„De eenvoudige avondmaaltijd van brood is spoedig gereedgemaakt. Zij wordt de Gast voorgezet, die Zijn plaats aan het hoofd van de tafel heeft ingenomen. Nu strekt Hij Zijn handen uit om het voedsel te zegenen. De discipelen deinzen verbaasd terug. Hun Metgezel strekt Zijn handen uit op precies dezelfde wijze als hun Meester placht te doen. Zij kijken opnieuw, en zie, zij zien in Zijn handen de littekens van de spijkers. Beiden roepen onmiddellijk uit: Het is de Heere Jezus! Hij is uit de dood opgestaan!”

„Zij staan op om zich aan Zijn voeten neer te werpen en Hem te aanbidden, maar Hij is uit hun gezicht verdwenen. Zij zien naar de plaats die was ingenomen door Hem wiens lichaam kort

tevooren in het graf had gelegen, en zeggen tot elkander: ‘Was ons hart niet brandende in ons, terwijl Hij onderweg met ons sprak en terwijl Hij ons de Schriften opende?’”

‘Maar met dit grote nieuws om mee te delen kunnen zij niet blijven zitten en spreken. Hun vermoeidheid en honger zijn verdwenen. Zij laten hun maaltijd onaangeroerd staan en gaan, vervuld van vreugde, onmiddellijk opnieuw op weg langs hetzelfde pad waarlangs zij gekomen waren, zich haastend om de boodschap aan de discipelen in de stad te brengen. Op sommige plaatsen is de weg niet veilig, maar zij klauteren over de steile hellingen en glijden uit op de gladde rotsen. Zij zien niet, zij weten niet, dat zij onder de bescherming zijn van Hem die de weg met hen heeft afgelegd. Met hun pelgrimsstaf in de hand gaan zij voort, verlangend sneller te gaan dan zij durven. Zij raken hun spoor bijster, maar vinden het weer terug. Soms rennend, soms struikelend, dringen zij voorwaarts, hun onzichtbare Metgezel de gehele weg vlak naast hen.’

„De nacht is donker, maar de Zon der Gerechtigheid schijnt op hen. Hun harten springen op van vreugde. Zij schijnen in een nieuwe wereld te zijn. Christus is een levende Heiland. Zij treuren niet langer over Hem als dood. Christus is opgestaan — telkens opnieuw herhalen zij het. Dit is de boodschap die zij tot de bedroefden dragen. Zij moeten hun het wonderbare verhaal van de gang naar Emmaüs vertellen. Zij moeten vertellen wie zich onderweg bij hen voegde. Zij dragen de grootste boodschap die ooit aan de wereld is gegeven, een boodschap van blijde tijding waarvan de hoop van het menselijk geslacht voor tijd en voor eeuwigheid afhangt.” *The Desire of Ages*, 795–801.